
ég a könyvtár

VENDÉGSZÖVEGEK I

(René Char verseiből)

PAPP TIBOR

a költő nem tartja el akit fölfedez

amit visszacibál fehér fosztás a tejüveggel takart végtelenből az örök-
kévalóság-vacsorából amit kihámoz a szőrös göngyölegből amit az anya-
nyelvbe elkever amit följavit íme

ég a könyvtár

a szótár egyetlen szavából lendülő sorok — — — a rendező
szétbont és visszaforduló tekintetéből ne érts meg engem kíváncsian olvasom
én is

a fecskendő nyílása habot okád (olvashatatlan) a fejkendő nyílása habos a
kád————habos a térfodor öble —————de lehetne füttyülő

(bal kezé-
vel fölhajtotta orrát mikor a féldecit szájához emelte——GyulaBélaMárton
FerencésSzentSzabin aki trombitás volt——a jégcsapos nem segít)

a fecs-
kendő szájából nagyokat köd

köpköd a víz—————
felnőttek nyalunk————— ehhez a csonka sorhoz—————

a fecskendő nyílása babot okád ———napsugár áruháza a házak írott
ára

megannyi tárgy _____

fecskendő szájából ömlik az íz

ágyú torkolatából ömlik a hó pokol volt az a fejünkben ugyanakkor
itt a tavasz ujjunk hegyén _____
csírából duzzadó föld

beleremegett a szellem is

a sas jövő időben

minden ami a lelket elkötelezi ha tudtán kívül is végül bűnbánást hoz
vagy szomorúságot s ebbe kell belenyugodni

hogyan ért el engem az írás mint ablakomat a madártoll télen azonnal
üszök-háború kerekedett a tűzhely tűzterében máig sem csillapodott

hétköznapi tekintet selymes városai városok közé ékelt városok utcasá-
rokkal amit mi rajzoltunk egyes-egyedül éberségünkre válaszoló villámok
szárnyai alatt

napilap figyelem mindennapi kémlelőlyuk magányosan feltárt kulissza-
közök folyosók képviselőfánkok oltalmában viszonzókat óvatosságom

állandó szemmel verés selyemgyáros városai bodorkásan amit kipontozunk
s villanófények világos söre cáfolja figyelmességünk

üljön örömmünnepet minden porcikánk amikor valami szívünkhöz szóló
bár előre kiszámíthatatlan a saját erejéből beteljesedik

kísérletezzünk tovább

kísérletezzünk tovább

kísérletezzünk tovább

kísérletezzünk tovább

kísérletezzünk tovább folytassuk egyhangú beszédünk szókupacokban
végül elérjük hogy a kutyák elcsendesednek beletörpülnek a fűbe füstölő
szemmel vigyázva ránk miközben elkoptatja hátukat a szél

orpheus orrphallus olga ó

nekem tartós a villám

csak felebarátom társam vagy barátnőm húzhat ki a lelki zsibbadásból
szabadíthatja el a költészetet ugraszthat neki az öreg sivatag mezsgyéinek
hogy végül is legyőzzem őket

senki más csak ők sem ég sem kiváltságos föld sem bármi ijesztő

csak a fáklyával nem keringőzök senki mással

nem lehet kezdeni verset nélkül darabka hiba önmagán vagy a világon
nélkül szalmaszálnyi ártatlanság az első szavakban

nem lehet verset kezdeni egy csipetnyi tévedés nélkül az első szavak
szalmaszálnyi ártatlansága nélkül

nem szabad megszegni a verset vándorlás-részecske magunkból és a vi-
lágból homályos földnyi együgyűség nélkül a fő szójátékban

Öntés

öntési hiba — naïvság elsőrendű mondás legfelső megoldás

eredeti értelmében kell használni minden szót a versben mondja *char*
vagy majdmindegyiket

pipiskedve úgylis többértelmű lesz van amnéziás is

egyik-másik

csillagkép feszes

csak a Magányos

a költészet fogja ellopni halálomat

mikor valamit átveszek szótározok és összeragasztok túlvilág nélkül

a születés előtti ismeretlenség és az e világi merevség után a kiteljesedés
mint a légakna

a valóság életrajz-betétje

a szétforgácsolt vers miéért hogy a forgácsokból összerakva

amikor olvasó leszel

a földi darabosság végcélja világitórés a lényeg hozománya a megélhe-
téshez

a porlasztott vers miéért mert a haza felé vezető út végén a születés előtti
sötétség s a földi keménység után a vers kiterjedése fény a lét hozzájárulása
az élethez

a költő nem tartja meg amit fölfedez leírván tüstént elveszti ebben
rejlík újdonsága végtelenje és veszte

ime ég a szótár

az olvasó pucér elegye következik a maradék
helyet ceruzával tessék kitölteni → →
↓

tal

P

ciro

az én mesterségem élvonalbeli

az én mesterségem

az én mesterségem

együtt születünk az emberekkel és vigasz nélkül istenek között halunk meg

szomorú a föld mely a magot befogadja s a mag bár nagy veszélynek néz elébe boldog

van egy átok amelyik nem hasonlít egyetlenny másakra sem lustán pillangózik nyájas is arcvonását bizalmasra fésüli

ám milyen robbanékony mikor véget vet a tettetésnek hogy vágtázik a cél felé

talán mert ott ahol épít huncut az árnyék s titkos a környék eltűnik mielőtt nevén neveznék idejében meglép

néhány jövendőmondó fátyolos egére ijesztő példabeszédet rajzol

amit a látnok kidomborít

mozdulatlan könyvek napjainkba hajlékonyan belopódkodók sóhajtók és bálákat nyitók

hogyan fejezzem ki szabadságomat csodálkozásomat ezer kitérővel: se padlat se mennyezet

néha egy fiatal ló sziluettje egy távoli gyermeké közeledik mintegy felderítőként homlokomhoz és átugorja gondjaim lévét ilyenkor megszólal fák alatt a forrás

szerteink kíváncsisága elől bújni szeretnénk mert szeretjük őket

a fénynek életkora van az éjszakának nincs s a tökéletes eredet első villanása vajon milyen volt

ne többszörösen felfüggesztett halált és akárha behavazottat csak egyet jó homokkal feltámadás nélkül

öregedik a fény makacs lelőhely nem úgy a sötétség csorbítatlan ok rögtön lüstént

álljunk meg azok mellett akik el tudnak szakadni attól amiből megélnék bár számukra aligha van visszaút talán nincs is a várakozás szédületes álmatlanságot váj beléjük a szépség virágkalapot tesz a fejükre

légiességet s nyaktörő álmatlanságot nádkévére hagyatkozó madarak mennyire hasonlítunk rájuk amikor beáll a hideg

imádom az adományozó kezét és összefogni megszorítani a kockát dobó ujjakat

a visszautasítót?

megtoldom hulló szavakkal

olvasom:
főkötős parasztház ajtajában a cédát szeméremszőrétől a melle hegyéig

néha figyelmeztetem magam hogy életünk sodra aligha felfogható nemcsak csapongó ereje hajt bennünket de a karok és a lábak könnyű mozgása is mely a sóvárgott partra vinne bennünket ahová elmennénk szívesen és szerelmekbe melyek különbözve gazdagítanak de mind e mozdulat elvégezetlen képekbe esik szét mint a képzeletben gömbökbe az illat

vágy te tudod hogy a sötétségből előnyt mi nem meríthetünk csak ha valami láthatatlan láncsal láthatatlan lánggal felruházott hatalomba kapaszkodunk mely kilétét fölfedve lépésről lépésre csillogtat bennünket

a szépség egyedül veti csodálatos ágyát különlegesen építi hírnevét az emberek között mellettük de távolságot tartva

nádat vessünk és műveljünk szőlőt a lankán értelmünk sebe-partján óvatos ujjak kegyetlenek bolond vidék az de termékeny nagyon

terítsünk olasznádat a földre műveljünk szőlőt a lejtőn a szesz hajóján elővigyázatos kínzó ágak a WC jóindulatú

a békabuzogányt vágjuk földhöz

fejlesszünk római nyárilakot

a szőlőhegyen

a szőlőhegy kedély fedélzete tollbóbita pereme észjárás párkánya eszmélet párja

tréfás eredet

a szőlőhegy

kíváncsian olvasom én is

a föltaláló nem úgy mint a fölfedező nem ad hozzá a dolgokhoz semmit nem hoz az élőlényeknek csak álarcot csak válaszfalat vasgálicot

csak habakuk egyszerű szavakkal mindenkié

csak haragudjon egyszerű szavakkal mindegy ki és

stb.

végre az élet az egész amikor kiszakítom belőled szerelmes igazságod melegét

sáfrányt mentek az ablakkeretből pelyhedző szakáll—dunyhát párnát
kést a látomásból——ajtófélfát bőrt villát kenyérlapátot
a másvilágból——
cédulák szavak vers- és regénysorok dreher sörök összekötözött——
charból és

esetleg megtoldom mással ——

maradatok a felhő közelében a szerszám felett virrasszatok minden
magon vastag utálat

emberek jótékonyága csikorgó reggelen ujjongó levegő hangyabizserében
fölemelkedem
begubózom
ehetetlen féreg
üldöző és üldözött

szemben a durva vízzel melyben feslett csokorként úszik a zöld hegy
minden virága

órák házasodnak ott az istenekkel

mint az elégett vagyon ——

——mind (olvashatatlan)

——tal——p——ciro——

fémes árnyék törődött papírlapon——

de követem az üde napraforgó légyökerét hamvas szentségtartó isza-
lagja én

a hűvös nap liánja vagyok